

SUPPLEANT, -- ämnt, m. 3. En, som uppfyller en annans plats i dess frånvaro.

SUPPLEMENT, -- mä'nnt, n. 3. o. 5. (lat. *Supplementum*) Fyllnad, tillägg, bihang.

SUPPLERA, v. a. 1. (lat. *Supplere*) 1) Fylla hvad som brister. — 2) Företräda en annans ställe. *S. någon.*

SUPPLICERA, v. n. 1. (lat. *Supplicare*) Bönfalla; ingifva böneskrift.

SUPPLIK, -i'k, m. 3. (fr. *Supplique*, af lat. *Supplicare*) Bönfallan, böneskrift.

SUPPLIKANT, -- ämnt, m. 3. Bönfallande; ingifvare af en böneskrift, ansökande i nådeväg. [— cant.]

SUPPLIKATION, --- tshón, f. 3. Se *Supplik*.

SUPPONERA, v. a. 1. (lat. *Supponere*) Förutsätta, antaga; gissa, förmoda.

SUPPOSITION, --- tshón, f. 3. Förutsättning, antagande; förmodan.

SUPPRESSION, suppräschón, f. 3. (lat.) Undertryckande; förtigande, fördöljande.

SUPPRIMERA, v. a. 1. (lat.) Undertrycka; förtiga, fördölja.

SUPPURATION, --- tshón, f. 3. (lat.) Vargörning, bulning.

SUPPURATIV, --- i'v, a. 2. (lat.) Som befordrar vargörning.

SUPPURERA, v. n. 1. (lat.) Vara sig; bulna.

SUPRA, súpra, adv. (lat.) Ofvan. *Ut s.*, som ofvan.

SUPRANATURALISM, ----- i'ssm, m. 3. (af lat. *Super* och *Natura*, natur) Den åsigt i teologien, enligt hvilken det sig sjelft lemnade naturliga förnuftet är otillräckligt att reda sig i andeliga ting och därför behöfver en gudomlig uppenbarelse s bistånd och ledning.

SUPRANATURALIST, ----- i'sst, m. 3. Anhängare af supranaturalismen.

SUPRANATURALISTISK, a. 2. Som hyllar supranaturalismen.

SUPREMATI, --- tí, f. 3. (af lat. *Supremus*, öfverst) 1) Påfvens öfvervalde öfver katolska biskoparna och hela katolska kyrkan. — 2) (i allm.) Öfvervalde.

SUPSÄLLSKAP, n. 3. o. 5. Sällskap af supare.

SUPUT, -út, m. 3. (fam.) Se *Fyllhund*.

SUPVISA, f. 1. (fam.) Se *Dryckesvisa*.

SUR, a. 2. 1) Säges om ett ämne, som i mer eller mindre mån innehåller någon syra och till följe deraf har en egendomlig stickande smak, i allmänhet ansedd som motsatsen till Söt. *S-a äplen. S-t vin. S. mjölk. S-t bröd.* (Ordspr.) *De äro s-a, sade råfven om rönnbären*, säges, då någon låtsar sig förakta det, han gerna skulle vilja äga, men ej kan få. — 2) Betecknar åtskilliga dåliga egenskaper, t. ex.: *S. ved*, ej torr. *S. tobakspipa*, full af tobaksolja. *S-a ben*, såriga. *S-a ögon*, rinnande. *S. och våt*, genomvåt. — 3) (fig. fam.) a) Svår, vedervärdig. *Göra en lifvet s-t.* — b) Tvär, ovänlig. *S. min. S-t ansigte. Göra s-a miner*, som utvisa missnöje. *Ge en s-a miner.*

SURA, v. n. 1. (fam.) Se *surmulen* ut.

SURBENT, a. 1. Som har sura ben.

SURBRUNN, m. 2. Helsobrunn, som håller mycket kolsyregas.

SURD, súrd, a. 2. (mat.; lat.) Säges om rötter, som ej kunna bestämdt uttryckas.

SURDEG, m. 2. En något jäst bröddeg, som fått stå, tills den surnat, och som användes vid

brödbakning, för att syra degen och befordra dess jäsning. (Bibl., fig.) *Den gamla s-en*, synden.

SURDIN, se *Sordin*.

SURF, súrrv, m. sing. (fam.) *Hela s-ven*, alltsammans.

SURHET, f. 3. Sur smak.

SURKULLA, f. 1. Örten *Anthemis Cotula*, med hvita strålblomster och sur oangenäm lukt.

SURKÅL, m. sing. 1) Fint hackad hvitkål, som genom jäsning blifvit sur och derigenom kan lättare förvaras. — 2) (boktr.) Uppburen betalning för mer arbete, än man verkställt.

SURMJÜKSOST, m. 2. Ost af sur mjölk.

SURMULEN, a. 2. neutr. — *et.* (fam.) Tvär och dyster till utseende.

SURNA, v. n. 1. Blifva sur. — *Surnande*, n. 4.

SURNUMERÄR, syrnrnymerär, m. 3. (fr. *Surnumeraire*) Öfvertalig tjänsteman.

SURPRENANT, syrnprenannt, a. 1. (fr.) Öfverraskande.

SURPRENERA, syrnprenëra, v. a. 1. (fr. *Surprendre*) Öfverraska, förvåna.

SURPRIS, syrnpri's, m. 3. (fr. *Surprise*) Öfverraskning, öfverrumpning.

SURR, n. 3. (fam.) Surrande. — *Int.* Uttryck, hvarmed härmas ljudet af något som surrar. *Surr urr urr!*

SURRA, v. n. 1. I. 1) Säges om ljudet af vissa maskinhjul, då de hastigt kringdrivas, t. ex. spinnrockshjul, eller om ljudet af vissa flygande insekters vingar. *Hör, spinnrocken s-r. Flugorna s. — 2)* (fam.) Se *Rumla*. — *Surrande*, n. 4.

SURRA, v. a. 1. II. (sjöt.) Fastgöra något, medelst rundslag af ett tåg. — *Surrning*, f. 2.

SURRARE, m. 3. (fam.) En, som surrar, rucklar, rumlar.

SURROGAT, -- át, n. 3. o. 5. (af lat. *Subrogare*) Sak, som sättes eller brukas i stället för en annan. *Cikorior är ett s. för kaffe.*

SURRTÅG, n. 3. (sjöt.) Tåg, medelst hvilket något surras.

SURSKOG, m. sing. Se *Marskog*.

SURSTEK, f. 2. I ättika inlagdt oxkött till stek.

SURT, adv. 1) På ett sätt, som väcker föreställning om sur smak eller lukt. *Smaka, lukta s. — 2)* (fam.) Ovänligt, missnöjdt. *Se s. ut. Se s. på någon.* — *Syn.* Snedt, Arg.

SURTOUT, se *Syrtrut*.

SURTRUT, súrrtút, m. 2. (pop. o. fam.) En, som ser surt ut.

SURTUPPOR, f. 1. pl. Se *Surkulla*.

SURTURBRAND, súrrturbrand, m. sing. (geol.) Ett slags bituminös ved, som träffas på Island under basaltuff.

SURVIVANS, syrrvivånngs, m. 3. (fr. *Survivance*) Rättighet till eller erhållen försäkring om efterträdelse i en syssla.

SURÄPLE, n. 4. Frukten af vildt äpleträd eller Skogsapel.

SURÖGD, a. 2. Som har sura ögon. — *Surogdhet*, f. 3.

SUS, m. sing. def. (fam.) *Det gör s-en*, säges om något afgörande.

SUS, n. sing. Susande. *Skogens s. S. i örnen*, se *Öronsusning*. (Fig. fam.) *S. och dus*, oordentligt lif, då man blindt öfverlemnar sig åt nöjen och njutningar.

SUSA, v. n. o. impers. 1. Säges om det ljud,